

Είλας με τὸ Ἀρχιζιζάνιον. Δὸν Κολοκώθον Πάτερτα καὶ Στρατηγὸν Ρίο δὲλ Κουτεντέ. — ἡ Ἀθῶν Ποιμενίς με τὴν Χρυσόπτερον Ἑλπίδα. Χρυσὸν Στέφανον καὶ Ἀδελφὸν τῆς Ταγγίτης — τὸ Ἰουστέρ. Ἀστὺ με τὸν Κισσόν, Ρωμηοπούλαν καὶ Λοκίαν Κοντουριώτου. — ὁ Μολυβένιος Στρατιώτης με τὸν Λοκίαν, Ἰπποκρή Μαντζουράν καὶ Θεοφάνῳ. — ἡ Κρατιοπέδεια με τὴν Γλυκεῖαν Ἑλπίδα, Μούσαν τῆς Ἀστρονομίας καὶ Φτερωτὴν Βαρκούλαν. — ὁ Χαροπόλεμος με τὴν Ὀμιχλὴν τῆς Ἀγγλίας. — ὁ Ἀνθίος Στέφανος με τὸν Βασιλέα τῶν Κυκλάδων, Ἀστέρτα τοῦ Βέγα καὶ Γουλιέλμον Τέλλον. — ἡ Ἀνθίμεις με τὸν Λιονισμένον Λενδράκι, Μενεξεδένιον καὶ Μενεξεδένιον Μπουκετάκι. — ἡ Ροδοσφαιριστὴν Ἄνισ με τὴν Καρδίαν ἐπὶ Πέτραν, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν καὶ Ναυτοπούλαν. — ἡ Θεραπειὰς τῶν Μουσῶν με τὸν Στήριγμα τῆς Μητρὸς καὶ Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου. — ἡ Μιμῶνα με τὸν Κάνικα Ρόδου, Ἑλπιδοφόρον καὶ Πιθηρίαν Σακφῶ. — ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα με τὸν Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν. — ὁ Χριστόφορος Μιχαηλίδης με τὸ Ἴόνιον Πέλαγος, Ἀρχιναυαρχὸν Θεμιστοκλέα καὶ Ἰλθὸν τοῦ Κηφισοῦ. — ὁ Θεαγίσιος με τὴν Τελευταίαν Χελιδόνα, Ναυτιόπαιδα καὶ Ταρταρίων τῆς Ταρασσόνης. — ὁ Λευκάπτερος Ἀγγελοῦ με τὴν Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου, Πητῶν τῆς Ἐρήμου καὶ Τριμερῶν Γίγαντα. — ἡ Δεσποινίς Σατωβριάνου με τὸν Στρατηγὸν τοῦ Βατερλώ, Ἀρχικουτούλιασαν καὶ Φασουλόγεννητον. — ἡ Ροδοσφαιριστὴν Ἄνισ με τὸν Στρατηγὸν τοῦ Βατερλώ καὶ Βαρκούλαν τοῦ Φαλήρου. — ὁ Βασιλεὺς τῶν Ὀρέων με τὴν Ἀηδόνα τῆς Τερψιθέας, Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου καὶ Σοφὸν Πιττακῶν. — ἡ Φιλόμοσος Νεάνις με τὴν Ἑλλάδα Γένρτσην, Ὀραιοὺς Κέρκυραν καὶ Ὀραιοὺς Τερψιθεῖαν. — ἡ Ἀνδριάνα Ν. Βλασοπούλου με τὸ Ἰουστέρ. Ἀστὺ, Ἀδφάροσ Στρουδοκάμηλον καὶ Κινέζον Δῆ. — ὁ Νουσταλγὸς Ἑλληὴν με τὴν Φιλαμερικανίδα, Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγιον καὶ Ναυτοπούλαν.

Σημειώσεις. Μῆνον ἀπὸ τρεῖς προτάσεις τοῦ καθενὸς ἐδημοσίευσεν καὶ σήμερον.

Ἐπὶ τὸν ἀπὸ τρεῖς προτάσεις τοῦ καθενὸς ἐδημοσίευσεν καὶ σήμερον.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Νικόλαον Δεκαβάλλαν, Θεραπειάδα τῶν Μουσῶν (νὰ ζῆσῃ νὰ τα γλιόσῃ) [E] διὰ τὴν ὠραίαν καλλιγραφίαν) Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν, Ἐθὲρ καὶ Ἰμῶν (σ' ἐνέγραψα εἰς τὸ Ὑπὲρ Πατρίδος) καὶ σου ἔστειλα τὸν τόμον τοῦ 1894. ναι, εἰς τοιοῦτον σκοπὸν ἀπέθελα κ' ἐγὼ, ἐκλέγουσα διὰ τὴν Βιβλιοθήκην μας τὸ πατριωτικὸν καὶ ἐθνικιστικὸν αὐτὸ ἔργον.) Πάμισον (σοῦ φαίνεται μικρὰ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως μηνὸς προθεσμία, διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἀλφωσῶν; μὴ φαίνεται ἀρκετὴ διὰ νὰ σταίῃ κινεῖς τὰς λύσεις σου καὶ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἀκίνη; ἐνεγράψῃς εἰς τὸ Ὑπὲρ Πατρίδος.) Μολόδρον (ἀλληγογραφία μόνον με ὁμορφλοὺς ἐπιτρέπεται; συχαῖρα τὴν ἐξαδέλφην σου Ἀεροναυτοπούλαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς εἰς τὰς ἐξετάσεις.) Ἀγριοβιολέτταν (διόλου, διόλου δὲν μ' ἐνοχλοῦν αἱ συχναὶ ἐπιστολαὶ σου ἀπεναντίας μάλιστ' α.) Σοφίαν Β. Γαρόττη (καλὴν διασκεδασίαν εἰς τὴν ἐξοχὴν.) Ἐλαφρὰν Ἀκατον (εὐχομαι παραστικὰ τῆς νεῆς σου.) Ἀηδόνα τῆς Τερψιθέας (εἰμπορεῖς καὶ μὴ σταίῃς τὰς μὴ δημοσιευθείσας λύσεις καὶ ἐξακοουθήσῃς; ἀλλὰ χρειάζεται προσοχὴ, διὰ νὰ μὴ χάσῃς καὶ ἄλλας.) Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου (λυποῦμαι ποῦ δὲν θα δημοσιεύσῃς τὴν κληρονομίαν; ἀλλ' ἄκουσε διατ': οἱ παραπονοῦμενοι διὰ τετράδια εἶνε πολλοί, διότι τὰ παιδιὰ εἶνε ἀνυπόμονα; δὲν ἔχω τόπον λοιπὸν ἔπειτα παλάσις ἐτυχε νὰ δημοσιεύσω παρὰπονα, ἐνῶ τὰ τετράδια ἦσαν εἰς τὸν ὄρθρον, ἢ καὶ εἰς τὰς χεῖρας τῶν

391. Στοιχειόγραφος. Ἐνὸς τῶν ποιητῶν μας ἀλλάξαι τὸ καράκι, Κεῖ μεσ' ἀπ' τὰ καράδια, μικρὴ μορφή προβάλλει.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀγρουλογογράφου [E]

392. Μωδατικόν. Ὁ Νότος; καὶ ἡ Δύσις, Ἀνατολή, Βορρῶς, Ἡ ἀντιμέθεν Φύσις Τὸ Ὅρος, ἡ Κοιλίς, Συστατικὰ σοῦ δίδουν Νὰ σχηματίσῃς πόλιν Μεγάλην, γνωστοτάτην εἰς τὴν Εὐρώπην ὄλην.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ζωγράφου Φλογῶς

393. Πυθαγοριδῆς. Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς

+	Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς
★+★	= Ἀντανουμία. [Εὐρώπης.
★★+★★	= Μετεωρολογικὸν φαινόμενον.
★★+★★	= Μέρος τοῦ προσώπου.
★★★+★★★	= Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἑλλήν.
★★★★+★★★★	= Ἀρχαία βασίλισσα περσῆς.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ναυτιόπαιδος

394. Κρυπτογραφικόν. 1 2 3 4 5 6 7 8 = Πηλῶν. 2 3 7 8 = Μέρος νοσηρῶν. 3 4 5 7 8 = Πηλῶν. 4 3 8 7 8 = Μέρος κατάφυτον. 5 2 4 = Θέα. 6 4 3 4 = Τροφή. 7 3 6 4 = Βασίλισσα. 8 2 3 4 8 = Φαινόμενον.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ταντάλου

395. Ἀστεῖα Παροράματα. 1. — Τὸ βιβλίον εἶνε ἄλλοτ' διδάσκαλος. 2. — Τὸ ἴσον εἶνε ἄνθος. 3. — Ὁ Λάπων κακαρίζε.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Θεαγίσιου [E]

398. Μαγικὸν γράμμα μετὰ διπλῆς Ἀκροστοιχίδος. Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνδὲ οἰουδὴποτε γράμματος ἐ κάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, συμπάσιον ἄλλας τῶνας λέξεις, ὧν τὸ μὲν ἀρχικὰ γράμμα κατὰ σειρὰν ἀποτελοῦν τὸνομα νήσου, τὰ δὲ τριτὰ τὸ ὄνομα Θεοῦ.

εἰκάς, δαυλός, νήσος, οἶος, παῖσις.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μπαρ-Μπούρ [EE]

399. Φωνηεντόλιπον. λν-θλ-κ ★★-θον.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νικίτις

400. Ἰνδικὸς Γρίφος. ρ 4 (οὐσιαστικὸν), π 6 (ἐπιθετικὸν), μ 9 (ῥήμα) ο 1 (ἐπίρρημα), ρ 5 (ἐπιθετικὸν).

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Φραγκιέλου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 16 Ἀυγούστου.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψαι τὰς λύσεις τῶν εἰς διαγωνιζόμενοι, πλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλλου, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

588. Δεξιόγραφος. Ἐάν γνωστὸν ἐπίρρημα γράψῃς με κάποιαν βίαν, Νῆσον μεγάλην θὰ ἴδῃς; εἶπε μὴ δὴς ποῖαν;

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἰτίας

589. Συλλαβόγραφος. Ἐάν λύσεις καὶ τοῦτο τὸ αἰνίγμα, ὦ λύται, Μαζὶ με γὰ καὶ μύτη, ποῖαν χώραν θὰ εὐρήτῃς;

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Λοκίου

390. Κυβόλεξον. 1. — Ἡ τρικυμία με γενεῶν, ὅχι ποτὲ ἡ γαλήνη. 2. — Θάλασσα, λίμνη, ποταμὸς, ρυάκιον καὶ κρήνη. 3. — Εἶνε τρελὴ καὶ ἀπ' αὐτὴν μὴ περιμένῃς τί. 4. — Ἐάν εἶνε μαῦρος ἢ λευκὸς ὁ λύτης ἄς τὸ πῆ.

Ἐστῆλη ὑπὸ Δημ. Ν. Δημητριάδου [E]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσηλαιοπόλεως

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Ἰουλίου 1899 Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 29

ΑΓ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 225)

Τὴν ἐπαύριον πρωΐαν, ὁ Λουδοβίκος Νοταρμῶν περιεφέρετο πλησίον τοῦ λιμένος, ὅτε παρετήρησε σπεύδοντα πρὸς αὐτὸν ἕνα κομψόν, εὐγενέστατον κύριον, με μακρὰς παραγναθίδας, ὁ ὁποῖος με ἀκαμφίαν ὄλωσ ἀγγλικὴν τοῦ ἐπίασε τὸ χεῖρι καὶ τοῦ τὸ ἔσειε με κινήσεις νευροσπᾶστων.

— ὦ ! . . . κύριε μαρκήσιε, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού σας συνήτησα. Πῶς περνάτε;

Τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἦτο ἐντελῶς ἄγνωστον εἰς τὸν Λουδοβίκον, μάτην δὲ προσεπάθει νὰ τὸ ἀναπολήσῃ, καλῶν πρὸς βοήθειαν τὰς ἀναμνήσεις του. Δὲν ἤδύνατο νὰνεύρῃ εἰς αὐτὰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ συνομιλητοῦ του.

Ἐν τούτοις, με τὴν ἔμφυτον εὐγένειάν του καὶ τὴν συνήθη του πρὸς πάντας ἀβρότητα, ἀπέκρυψε τοὺς δισταγμούς του, ἐλπίζων νὰ διαφωτισθῇ ἐν τῷ μεταξύ περὶ τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ κυρίου ἀπὸ τὴν πρόδον τῆς συνδιαλέξεως.

— Ἀγαπητὲ μου μαρκήσιε, ἐπανελάθεν ὁ Ρενῶ, — διότι αὐτὸς ἦτο, — δὲν θὰ ἐπεριμένετε βέβαια ποτὲ νὰ με συναντήσετε ἐδῶ, πρέπει νὰ το ὁμολογήσετε ! . . .

Ὁ Λουδοβίκος δὲν εἶχε καμμίαν δυσκολίαν νὰ τὸ παραδεχθῇ. — Πῶς θὰ ἔλεγε ποτὲ, ὅταν ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ γνωρισθῶ μαζί σας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος, τοῦ δουκὸς Δεβονσέτερ, πῶς θὰ συνητώμεθα καὶ πάλιν ἐδῶ εἰς τὸ Κάδιξ; . . . Ἴσως ὅμως ἐξεχάσατε τὸ ὄνομά μου. Ὀνομάζομαι Λόρδος Δούδλαιτ.

Ὁ μαρκήσιος προσεποιήθη, ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ τῷ ὑπενθυμίσει τὸ ὄνομα αὐτὸ, τὸ

ποῖον οὐδέποτε τάχα ἐλησμόνησεν ἐφ' ὅσον δὲ καταγοητευμένος, ὅτι εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν, ὅπου δὲν ἐγνώριζε κανένα, ἀνεύρισκε τὸν εὐγενὴ φίλον, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσῃ ἄλλοτε εἰς τὸ Λονδίον.

Ὁ Ρενῶ ἐθρίαμβευσεν !

Ἡ πανουργία του ἐπέτυχε θαυμαστικῶς καὶ τὸ δυσκολώτερον μέρος τῆς ἐπιχειρήσεως εἶχε διεξαχθῆ κατ' εὐχὴν.

Ἐπρεπε τώρα νὰ ἐξακολουθήσῃ ὑποκρινόμενος τὸ πρόσωπον τοῦ λόρδου Δούδλαιτ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτηδεύτητος.

— Ἐλπίζω, ἀγαπητὲ μαρκήσιε, ὅτι θὰ μου κάμετε τὴν εὐχαριστήσιν νὰ κατοικήσετε εἰς τὸ σπίτι μου. Τὸ σπίτι μου εἶνε πολὺ μεγάλο, ὥστε νὰ ἔχετε πᾶσαν ἄνεσιν καὶ νὰ εἰμπορῆτε νὰ πηγαίνετε ἐλευθέρως εἰς οἵανδήποτε ὄραν θέλετε. Σύμφωνα, δὲν εἶν' ἔτσι; — Ἀγαπητὲ μου λόρδε, λυποῦμαι

πολύ, ποῦ δὲν εἰμπορῶ νὰποδεχθῶ μίαν τόσον εὐγενὴ προσκλήσιν. Ἐχω δώσῃ ἤδη τὸν λόγον μου εἰς τὸν διοικητὴν, ὁ ὁποῖος μόλις ἐφθασα, μὴ προσέφερε φιλοξενίαν, εἰς ἐμὲ καθὼς καὶ εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ Φάεραξ, τοῦ πλοίου μετὰ τὸ ὅποσον ἤλαθ. Δὲν θὰ ἐπεθύμουν, ἔννοεῖται, νὰ τον δυσαρστήσω.

Ὁ Ρενῶ δὲν ἐθεώρησε φρόνιμον νὰ ἐπιμείνῃ περισσώτερον.

— Ἐάν εἶνε ἔτσι, ὑποχωρῶ κατ' ἀνάγκην. Ὑποσχεθῆτέ μου ὅμως, ὅτι εἰς τὴν πρώτην εὐκαιρίαν, ποῦ θὰ εἴσθε ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν αὐτὴν, θὰ προτιμήσετε τὸ σπίτι μου.

Ὁ μαρκήσιος τὸ ὑπεσχεθῆ προθυμῶτατα.

— Ὅπωςδὴποτε, θὰ μου κάμετε τὴν τιμὴν νὰ δειπνήσωμεν μαζί σήμερον.

— Εὐχαριστῶς. Ὅχι εἶμαι εὐτυχὴς νὰ περάσω ὀλίγας στιγμὰς μαζί σας, μὴ λόρδε. Ὅχι ὀμιλήσωμεν διὰ τὴν κοινωνίαν τοῦ Λονδίνου, ἢ ὁποῖα ἐφάνη τόσο φιλόξενος πρὸς ἐμὲ καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔχω τὰς καλλιτέρας ἀναμνήσεις.

— Τὸ βράδυ λοιπὸν.

— Τὸ βράδυ.

Ὁ Ρενῶ ἀνεχώρησεν ἐνθουσιασμένως καὶ μετέβη πρὸς συνάντησιν τοῦ Μπρόου.

— Ἐνα πρᾶγμα με ἀνησυχεῖ μόνον, τῷ εἶπε.

— Ποῖον;

— Πρέπει νὰ ὀμιλήσω δι' ἕνα σῶρον ἀνθρώπων, τῶν ὁποῖων ἀγνοῶ καὶ αὐτὰ τὰ ὀνόματα, καὶ με τοὺς ὁποῖους τοῦ

«ὦ ! . . . κύριε μαρκήσιε, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού σας συνήτησα.»

έδωκα να καταλάβη ότι είμαι στενωτάτα συνδεδεμένος.

— Τους γνωρίζω εγώ με το παραπάνω.

— Τι με ωφελεί αυτό ;

— Με συγχωρείτε. Θα είμαι κ' εγώ εις τὸ δειπνον, καὶ θὰ με παρουσιάσετε ὑπὸ τὸ ὄνομα Σέρ 'Εδουάρδος Γουόκερ, βαρωνέτος.

— Καὶ ἂν ὁ μαρκήσιος σᾶς ἀναγνωρίσῃ ;

— Δὲν θὰ με ἀναγνωρίσῃ, ἔννοια σας !

— Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἂν μετεμφισθῆτε τὸσον καλὰ, ὅπως ἐγώ . . .

— Ἀκόμη καλλίτερα, ἔννοια σας !

— Λαμπρά. Ἄς φροντίσωμεν τώρα διὰ τὸ δεῖπνον.

— Ἀναλαμβάνω ἐγώ. Θὰ ὑπάγω νὰ το παραγγείλω καὶ θὰ εἶνε καθ' ὅλα ἄξιον τοῦ συνδαιτυμόνος μας. Ἐν τῷ μεταξύ, σεις θὰ φροντίσετε μόνον νὰ προετοιμάσετε αὐτὰ ποῦ θὰ εἰπῆτε, διὰ νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ παίζετε με τὴν ἴδιαν ἐπιτυχίαν τὸ πρόσωπον, ποῦ ἀνελάβατε.

— Μὲ κολακεύετε πολὺ, κύριε Μπρόου, καὶ καμαρώνω δι' αὐτό.

— Ἐὰν δὲν τα ἐκαταφέρνατε καλὰ, μίστερ Ρενώ, θὰ σας το ἔλεγα με τὸ ἴδιον θάρρος. Ἄλλ' ἄς ἀφίσωμεν τώρα τὰς ἀμοιβαίας φιλοφρονήσεις. Δὲν ἔχομεν καιρὸν διὰ χάσιμο. Πηγαίνετε σεις εἰς τὴν δουλειά σας, κ' ἐγὼ εἰς τὴν ἰδικήν μου.

Ὁ κ. Μπρόου ἀνέπτυξεν ἀναμφιβόλως ἀξιοθαύμαστον δραστηριότητα, διότι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δεῖπνου ἢ τράπεζα ἦτο ἐστρωμένη με πολυτέλειαν καὶ ποιικιλίαν φαγητῶν, ἀσυνήθη διὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον.

Ὅταν ὁ Λουδοβίκος Νοαρμὼν ἔφθασε, τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα, τέλεια, ἀποπνέοντα τὴν μεγαλοπρέπειαν, ἢ ὅποια θὰ ἤρμοζεν εἰς οἰκίαν κατοικοῦμένην ἀπὸ ἕνα εὐγενῆ τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας, καὶ κατὰ τρόπον μὴ παρέχοντα κάμμιαν ὑποψίαν εἰς τὸν μαρκήσιον.

Ὁ Ρενώ, ὁ ψευδολόρδος Δούδλαιϋ, ἐπαρουσίασε τὸν φίλον τοῦ Σέρ 'Εδουάρδου Γουόκερ, βαρωνέτου.

Ὁ κ. Μπρόου, ἀλλάξας τὸ ὄνομά του, ἐφρόντισε νὰλλάξῃ καὶ τὸ πρόσωπον ἀναλόγως τῆς περιστάσεως, καὶ εἶχε γίνῃ κυριολεκτικῶς ἀγνώριστος.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου, ἢ συνδιάλεξις περιστράφη ἀποκλειστικῶς περὶ τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν τοῦ Λονδίνου.

Ὁ Ρενώ ἠγνόει καὶ αὐτὰ τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων, περὶ ὧν ἐγένετο λόγος, ἀλλ' ὁ Μπρόου μετ' ἀπιστεῦτου ἐπιδεξιότητος τὸν ὑπεβόηθει, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς

τὴν συνομιλίαν, διατηρῶν τὴν ἐπίφασιν ἀνθρώπου τοῦ κόσμου, με πολλὰς σχέσεις, ὅπως ἔπρεπε νὰ φαίνεται ὅτι ἦτο.

— Μαρκήσιε, εἶπεν ἀφνης ὁ ψευδοβαρωνέτος, ἐὰν δὲν εἶνε ἀδιακρίσια, πόσον καιρὸν θὰ σας ἔχωμεν ἀκόμη ἐδῶ ;

— Καμμία ἀδιακρίσια, κύριε Γουόκερ, παρακαλῶ. Ὁ χρόνος τῆς διαμονῆς μου θὰ κανονισθῇ ἀπὸ μερικὰς ἐρεῦνας ποῦ ἔχω νὰ κάμω.

«Εἶνε πολὺς καιρὸς, ποῦ ἔφυγα ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Ἐξῆσα εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἐντελῶς ἐστερημένος εἰδήσεων. ἐκ μέρους τοῦ ἀδελφοῦ μου, τοῦ δουκὸς Νοαρμὼν καὶ τῆς οἰκογενείας του. Ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὸ Λονδίνον τελευταίως, ἐπεφόρτισα ἕνα ἀπὸ τοὺς φίλους μου, τὸν κυβερνήτην τοῦ Φάερφαξ, ὁ ὁποῖος κάμνει τακτικὸς πλόας μεταξὺ Πόρτσμουθ καὶ Κάνδιξ, νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τῆς οἰκογενείας μου, ἢ ὅποια, ὡς εἶχα πληροφορηθῆ, εἶχε μεταναστεύσῃ εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Καὶ τῶντι, ὁ κυβερνήτης κατῴρθησε νὰ μας φέρῃ μερικὰς πληροφορίας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων θὰ ἐξακολουθήσω ὁ ἴδιος τὰς ἐρεῦνας μου.

— Πολὺ καλὰ ἐκάματε νὰ μᾶς το εἰπῆτε. Ὁ Σέρ 'Εδουάρδος καὶ ἐγὼ ἔχομεν ἰσχυρὰ μέσα εἰς τὸν τόπον αὐτόν, καὶ ἂν ἐπιθυμήτε, θὰ τα θέσωμεν εἰς τὴν διάθεσιν σας.

— Δὲν ἔχω λόγους νὰ σας εὐχαριστήσω διὰ τὴν καλωσύνην σας, κύριοι. Δέχομαι μ' εὐγνωμοσύνην τὴν προσφορὰν σας. Θὰ σας παρακαλέσω ὅμως νὰ φυλάξετε τὸ ἀληθές μου ὄνομα μυστικόν, διότι ἂν συνατηθῶ με τὸν γαλλικὸν στρατόν, θὰ τα εὖρω σκοῦρα.

— Ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἐχευμένην μας, μαρκήσιε, εἶπεν ὁ Μπρόου.

— Ἡ διαμονὴ μου λοιπὸν εἰς τὸ Κάνδιξ θὰ κανονισθῇ ἀπὸ τὰς περιστάσεις, εὐχόμει ὅμως νὰ μὴ παραταθῇ πολὺ, διότι εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ ἰδῶ τοὺς συγγενεῖς μου. Ἄν εἶνε εὐτυχεῖς, θὰ συμμερισθῶ τὴν εὐτυχίαν των ἂν δὲν εἶνε, θὰ προσπαθῶ νὰ τους βοηθήσω τὸ κατὰ δύναμιν. Ἄλλως τε εἰς τὴν Ἀμερικὴν, εἰς διάστημα ὀλίγου καιροῦ, κατῴρθησα νὰ κάμω περιουσίαν ὄχι ἐνκαταφρόνητον.

— Δὲν ἐμείνατε, ἀλήθεια, πολὺν καιρὸν εἰς τὸν Νέον Κόσμον ; παρετήρησεν ὁ Μπρόου.

— Ἐστάθηκα πολὺ τυχερός, εἶνε ἢ ἀλήθεια, περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι μοῦ ἤξιζε, διότι ἕως ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχα κατασπαταλήσῃ ἀνοήτως ὅ,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα. Ἐπὶ τέλους, δόξα τῷ Θεῷ, ἐγύρισα πλουσιώτερος καὶ ἀπὸ πρῶτα. Ὁ Ρενώ ἀντήλλαξεν ἀστραπιαῖον βλέμμα με τὸν Μπρόου.

— Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσον χαϊρόμεθα διὰ τὴν εὐτυχίαν σας, εἶπεν ὁ ψευδολόρδος Δούδλαιϋ.

Ὁ μαρκήσιος ὑπεκλίθη.

— Ὅπως δὴποτε, συνεπέραναν ὁ Σέρ 'Εδουάρδος, νὰ εἰσθε βέβαιοι, ὅτι δύνασθε νὰ στηριχθῆτε πάντοτε εἰς τὴν εἰλικρινῆ φιλίαν μας, ἐὰν μᾶς ἐπιτρέπετε τὸν τίτλον τοῦ φίλου.

— Ὅλοφύχως, κύριοι. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν.

Ὁ Λουδοβίκος Νοαρμὼν εἶχε λαμπρὰ προτερήματα, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ μεγάλα ἐλαττώματα. Ἦτο π. χ. πολὺ εὐκολόπιστος. Ἐνεπιστεύετο τὰς σοβαρώτερας ὑποθέσεις του εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα, μ' ἐλαφρότητα ἀπίστευτον.

Ἐπίστευεν ἐπομένως εὐκόλως εἰς τὰς διαβεβαιώσεις τῶν δύο κατεργαρέων, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν εὖρη εἰς αὐτοὺς ἀφοσίωσιν ἀκλόνητον καὶ ἀληθῆ.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐσπερίδος ἀπεχωρίσθησαν, ὑποσχεθέντες πρὸς ἀλλήλους νὰ βλέπωνται συχνὰ εἰς τὸ ἐξῆς. Ὁ μαρκήσιος μάλιστα ἔδωκε τὸν λόγον του, ὅτι θὰ διήρχετο τὴν ἐπαύριον μετὰ τῶν νέων του φίλων.

Μόλις ὅμως ἀνεχώρησεν ὁ ξένος καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη, ὁ Μπρόου ἀνεκάγχασε θριαμβευτικῶς.

— Λοιπὸν ; ἠρώτησε.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη ὁ Ρενώ, εἰμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν καὶ ἡμεῖς ὅ,τι ἔλεγεν ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων εἰς τὸν υἱὸν της : «Τὸ φόρεμα εἶνε καλὰ κομμένο, χρειάζεται ὅμως ράψιμο.»

Ὁ Ρενώ ἤθελε νὰ περνᾷ ὡς πολυμαθὴς ἄνθρωπος, καὶ ὁσάκις τοῦ ἐδίδοτο εὐκαιρία, προσεπάθει νὰ το δείχνῃ.

— Ἦσυλάσατε, ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως.

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δὲν εἰμπορεῖς νὰ εἶπῃς εἰς ἕνα : Γι' νου Σπουδαῖος Ἄνθρωπος ! Αὐτὸ πιθάνον νὰ εἶνε καὶ ἀνώτερον τῶν δυνάμεων του. Εἰμπορεῖς ὅμως νὰ τῷ εἶπῃς : Γι' νου καλός. Αὐτὸ εἶνε εἰς τὸ χέρι τοῦ καθενός.

Ἐνα παιδάκι, τὸ ὁποῖον ἐφημίσθη πρόωγως διὰ τὰς στρατιωτικὰς του γνώσεις, ἔγραψεν εἰς τὸ τετράδιόν του :

« Ὑπάρχουν τριῶν εἰδῶν στρατιῶται : Ὁ Μολυβένιος Στρατιώτης, ὁ ξύλινος καὶ ὁ ἀληθινός. »

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
ΠΕΡΙ ΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟΝ

πρὸ τοῦ Ζαππείου μεγάλη πλατεῖα εἶνε ἐκ τῶν πολυσυχνάστων ἀθηναϊκῶν κέντρων, πρὸ πάντων τῶν καλοκαίρι. Οἱ περιπατηταὶ τῆς Δενδροστοιχίας ἐδῶ καταλήγουσιν, καὶ ἄλλοι μὲν διασπείρονται ἀνα τοὺς ἐλικοειδεῖς δρομίους τῶν περὶ τὰ ρακίων, ἄλλοι ἐξακολουθοῦν τὸν περιπάτον των, ἐπάνω κάτω, ὡς ἀροτῆρες βόες, εἰς τὸν ἐν τῷ μέσῳ γυμνὸν χαλιδοστρω-

τον χώρον, ἄλλοι κἀθηται νωχελῶς καὶ ἀδαπάνως εἰς τὰ ξύλινα ἐδῶλια, τὰ ἀφθῶνως ἐσπαρμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ παρὰ τὰς πρασιάς, καὶ ἄλλοι ξεκουράζονται, ἀνάπαυσις αὐτῆς θαπανηροτέρας, - εἰς τὰ καθίσματα τοῦ Ἀναψυκτηρίου. Καὶ ἐνῶ οἱ κύριοι καὶ αἱ κυραὶ ρουφοῦν μακαρίως τὸ παγῶτον ἢ τὴν γρανιταν τῶν, ἢ μουσικῆ ἀπὸ τὴν ἐξέδραν, ἀπόγευμα του, ὅτι θὰ διήρχετο τὴν ἐπαύριον μετὰ τῶν νέων του φίλων.

Μόλις ὅμως ἀνεχώρησεν ὁ ξένος καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη, ὁ Μπρόου ἀνεκάγχασε θριαμβευτικῶς. — Λοιπὸν ; ἠρώτησε. — Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη ὁ Ρενώ, εἰμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν καὶ ἡμεῖς ὅ,τι ἔλεγεν ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων εἰς τὸν υἱὸν της : «Τὸ φόρεμα εἶνε καλὰ κομμένο, χρειάζεται ὅμως ράψιμο.»

Ὁ Ρενώ ἤθελε νὰ περνᾷ ὡς πολυμαθὴς ἄνθρωπος, καὶ ὁσάκις τοῦ ἐδίδοτο εὐκαιρία, προσεπάθει νὰ το δείχνῃ.

— Ἦσυλάσατε, ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως.

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δὲν εἰμπορεῖς νὰ εἶπῃς εἰς ἕνα : Γι' νου Σπουδαῖος Ἄνθρωπος ! Αὐτὸ πιθάνον νὰ εἶνε καὶ ἀνώτερον τῶν δυνάμεων του. Εἰμπορεῖς ὅμως νὰ τῷ εἶπῃς : Γι' νου καλός. Αὐτὸ εἶνε εἰς τὸ χέρι τοῦ καθενός.

Ἐνα παιδάκι, τὸ ὁποῖον ἐφημίσθη πρόωγως διὰ τὰς στρατιωτικὰς του γνώσεις, ἔγραψεν εἰς τὸ τετράδιόν του :

« Ὑπάρχουν τριῶν εἰδῶν στρατιῶται : Ὁ Μολυβένιος Στρατιώτης, ὁ ξύλινος καὶ ὁ ἀληθινός. »

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

τοιχώματα, τὰ περιορίζοντα τοὺς δρομίσκους των, — οἱ κομποὶ ἀνθῶνες, οἱ κικλιδοφρακτοὶ, μετὰ τὴν ἰδιότροπα σχήματά των, — αἱ μικραὶ κυκλικαὶ πλατεῖαι, μετὰ τὰ ἐδῶλια ἐν τῷ μέσῳ καὶ περίεξ, — αἱ μεγάλαι δεξαμεναὶ, αἱ ἀνθοσπαρμένα γύρω, μετὰ τὰ κάτοπτρα τῶν νερῶν των, — τὰ μωσαϊκὰ τῶν ρωμαϊκῶν λουτρῶν, τὰ ἐκταφέντα πάλιν εἰς τὸ φῶς καὶ περιφραχθέντα μετὰ τὴν στοργήν, — αἱ δεινδροστοιχίαι καὶ τὰ ἀλσύλλια καὶ τὰ κίονια καὶ αἱ μακραὶ σειραὶ τῶν φανῶν, — τίποτε, τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ὑπῆρχον τότε. Ἀπεναντίας ὑπῆρχον ἄλλα πράγματα, τὰ ὅποια δὲν φαίνονται σήμερον. Ποῦ εἶνε τὸ παλαιὸν μέγαρον τῆς Ἐκθέσεως, τὸ ἄκομψον καὶ σχεδὸν ἡρειπωμένον ἐκεῖνο οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν ἔπειτα ὡς καπνοκοπήριον ; Ποῦ εἶνε ὁ κήπος τοῦ Ὀρφανίδου μετὰ τὰ γιγαντιαῖα τοῦ δένδρου ; Ποῦ εἶνε τὸ λευκόχρυσον θεατράκι τῶν Ὀλυμπίων καὶ παρακάτω τὸ ἄλλο ἐκεῖνο τοῦ Ἀπόλλωνος ; . . . Τίποτε πλέον. Ὁ πέλεκυς καὶ ἡ σκαπάνη ἐδοῦλευσαν ἀμειλίχτως, καὶ ὁ χώρος ἠνοίξε καὶ ἰσοπεδώθη, καὶ κάθε ἀσχημία ἔλειψε, καὶ κάθε πρόσκομμα ἐξηφανίσθη, καὶ ἐκ τοῦ προτέρου χώρου ἀνέκυψεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ ἀπέραντος καὶ ὠραία αὐτῆ πλατεῖα, ἢ καταπρασινὴ ἔκτασις, μετὰ τὰ τόσα τῆς κοσμημάτων, ἢ ὅποια ἀποτελεῖ τρυφὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀπαράμιλλον, καὶ θεωρεῖται ὡς μία τῶν μεγαλητέρων προόδων τῆς ἀνακαινιστικῆς πρωτευούσης.

Τὸ θαῦμα ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν πατριωτικὴν μεγαλοδωρίαν τῶν ἀδελφῶν Εὐαγγελῆ καὶ Κωνσταντίνου Ζάππα, τῶν ὁποίων βλέπομεν τοὺς ἀνδριάντας ἀπέναντι τοῦ Ζαππείου, ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς μεγαλοπρεποῦς κλίμακος, δι' ἣς κατερχόμεθα εἰς τὸν κήπον. Δαπάναις τῶν ἐθνικῶν τούτων εὐεργετῶν ἐκτίσθη τὸ μέγαρον καὶ ἐκαλλωπίσθη ὁ περὶ αὐτὸ χώρος. Ἄλλ' οἱ ἀνδριάντες τῶν ἀδελφῶν Ζάππα δὲν εἶνε οἱ μόνοι, τοὺς ὁποίους βλέπομεν ἐδῶ. Ἴδου παρακάτω ὁ ἀνδριάνς τοῦ Βαρβάκη, ἄλλου ἐθνικοῦ εὐεργέτου, καὶ ἐκεῖ, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ πάρκου, πλησίον τῆς λεωφόρου, ὁ ἀνδριάνς τοῦ Βύρωνος.

Εἶνε τὸ ὠραιότερον γλυπτικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ δείξῃ ἡ πόλις μας. Ὑψοῦται ἐν τῷ μέσῳ τῶν πρασίνων φυλλωμάτων καταλευκόν, ἐπὶ φαιῶ βάρου μεγαλοπρεποῦς. Καὶ εἶνε σύμπλεγμα ἐκ τριῶν προσώπων. Παριστάνει τὴν Ἑλλάδα στεφανοῦσαν τὸν Βύρωνα, ἐνῶ ὀπισθεν ἕνας δυστυχὴς σκλάβος, ἀνεγείρει τὴν κεφαλὴν μετ' ἐλπίδος. Ἡ στάσις τοῦ Βύρωνος φανεροῖν ὄλον τὸν ὀρμητικὸν χαρακτῆρα τοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰποθᾶν διὰ τὴν Ἑλλάδα. Εἶνε τὸσον ὠραῖος καὶ τὸσον λαμ-

πρός, ὅσον ἀσχημὸς καὶ ἐλεεινὸς εἶνε ὁ σκλάβος, ὁ στενάζων ὑπὸ τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας του. Ἡ Ἑλλὰς πάλιν προσωποποιεῖται θαυμασιῶς. Εἶνε μελαγχολικὴ καὶ ἐξηνητημένη, ἢ ἀθάνατος μήτηρ καὶ τροφὸς τοῦ κόσμου. Ἄλλ' ὅποια γαλήνη οὐρανία εἰς τὴν μορφήν της !

Τὸ σύμπλεγμα εἶνε ἔργον δύο ἐξόχων γάλλων γλυπτῶν, τοῦ Σαπὺ καὶ τοῦ Φαλγκιέρ, ἐγένετο δὲ δαπάναις τοῦ Στεφάνου Σικυλίου. Ὅταν πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἐστήθη, μερικὸι τὸ κατηγοροῦσαν ὡς ἄετιχον καὶ . . . τερατοῦργημα ! Δὲν εἶνε εὐκόλον, βλέπετε, νὰ κρίνῃ κανεὶς τὰ ἔργα τῆς τέχνης ; καὶ ὅταν εἶνε συνειθισμένος εἰς τὴν ἀσχημίαν, πολὺ δύσκολα ἀναγνωρίζει τὴν ὠραιότητα. Τὸ σύμπλεγμα «ἢ Ἑλλὰς τὸν Βύρωνα» ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν μετὰ τῶν κοκοτέγων ἀγαλμάτων, τὰ ὅποια βλέπομεν καθ' ἑκάστην εἰς τὰς Ἀθήνας ; καὶ ὡς τοιοῦτον ἔπρεπε νὰ κατακριθῇ ἀπὸ τοὺς κακοσυνειθισμένους. Ὅλοι ὅμως οἱ ἐννοοῦντες ἀπὸ τέχνην, τὸ ἐθαύμασαν καὶ το θαυμάζουν.

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

[Γερμανικὸ Παραμῦθι] (Τέλος ἴδε σελ. 230)

Σὰν ἔφθασε ἔστῃ φωνὴν του, ὁ σκαντσοχοῖρος εἶπε βιαστικὰ εἰς τὴν γυναῖκά του : «Γυναίκα, ντύσου γρήγορα» εἶνε ἀνάγκη νὰ πάμε μαζί ἔστα χωράφια.

— Καὶ τί τρέχει ; εἶπεν ἡ γυναίκα.

— Ἔχω στοιχηματίσῃ μετὰ τὸ λαγὸ ἕνα εἰκοσόφραγκο καὶ μὴ μποτῖλλα κοινωνικὰ ἔστὸ τρέξιμο . . . καὶ με ἐννοεῖς, ὅτι πρέπει νὰ τοῦ τα κτυπήσωμε ; δὲν γλυτώνει. Νὰ τί τρέχει . . .

— Θεοῦλη μου ! ἐφώνησε σηκόνωντας τὸ κεφαλάκι της ἡ γυναῖκά της καὶ κυττάζωντάς τον περίφοβη. Ἄνδρα μου, εἶσαι ἔστα σωστά σου ; Πῶς σου κατέθη νὰ παρατρέξῃς σὺ μετὰ τὸ λαγὸ ;

— Μὴ φωνάζῃς, γυναικοῦλά μου, εἶπεν ὁ σκαντσοχοῖρος ; αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά. Μὴν πολυανακατεύεσαι ἔστους λογαριασμοὺς τῶν ἀνδρῶν ! Ἔλα, κάμε γρήγορα ντύσου καὶ πάμε !

Καὶ τί ἄλλο ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ἡ κακομοῖρα ; ἔπρεπε νὰ ὑποκούσῃ ἔστὸν ἄνδρα της, θέλωντας μὴ θέλωντας.

Στὸ δρόμον ποῦ ἐπήγαιναν, ὁ σκαντσοχοῖρος λέγει ἔστῃ γυναῖκά της :

— Δέες ἔστὸ νοῦ σου αὐτὰ ποῦ θὰ σου εἰπῶ. Ἐμεις δὲ παρατρέξωμε ἔς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ χωράφι ; ὁ λαγὸς θὰ τρέξῃ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὡς νὰ φθάσωμεν ἐδῶ-πᾶ, ἀκριβῶς εἰς αὐτὸ τὸ αὐλάκι. Σὺ λοιπὸν κρύψου ἐδῶ μεσ' ἔστὸ αὐλάκι καὶ σὰν θὰ φθάσῃ ὁ λαγὸς ἐμπρός σου, θὰ πεταχθῆς ἔξω

μέ ὀρμη καὶ θά του φωνάζης : «Νά με !»
 Ἡ γυναῖκά του ἐκρύφθη, καθὼς εἶ-
 παν, — τῆς ἄρεσε, βλέπετε, τὸ σχέδιο
 τῆς πονηρῆς, — καὶ ὁ σκαντσοχοῖρος
 ἐκίνησε νάνταμωσὴ τὸ λαγὸ' σάν τον ἐ-
 ζύγωσε, τοῦ εἶπε :

- Αἰ, δὲν θά παρατρέξωμε ;
- Ἄκουσ ἐκεῖ! ἀποκρίθηκεν ὁ λαγός.
- Ἐμπρὸς λοιπὸν !»

Καὶ ὁ καθένας των ἐπῆγε 'στὴ θέσι
 του. Ὁ λαγός τότε ἐφώνησε : « Ἐν, δύο,
 τρία !» καὶ ἐξεκίνησε σάν ἀνεμοστρόβι-
 λος, δρασσελῶντας τὸ ἀγροτικὸν των στά-
 διο' ἀλλὰ καὶ ὁ σκαντσοχοῖρος ἔκαμε...
 τρία βήματα, καὶ ἐστρώθη φαρδὺς πλατὺς
 'στὴ θέσι του, καὶ ἐκεῖ ἐπερίμενε ἀτά-
 ραχος.

Φθάνει ὁ λαγός πηδῶντας εἰς τὸ τέ-
 λος τοῦ δρόμου του, καὶ ἀκούει ἐκεῖ τῆ
 φωνὴ τῆς γυναίκας τοῦ σκαντσοχοῖρου :
 «Νά με !»

Ὁ ταλαίπωρος ἔμεινε σασιτισμένος,
 μὲ ὀρθάνοιχτο τὸ στόμα, μὴν εἰμπορῶν-
 τας νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι αὐτὸς ἐδῶ ὁ σκαν-
 τσοχοῖρος ἦτον ἡ γυναῖκα ἐκείνου ἐκεῖ,
 — ἴδια καὶ ἀπαράλλακτη, ὅπως ὅλοι οἱ
 σκαντσοχοῖροι, μὲ τὸν ἄνδρα τῆς.

Καὶ σασιτισμένος ἐφώνησε : « Πήγαίνε
 ὁ πῖ σ ω μ ο υ, σατανᾶ ! » Μὴν ὑποφέ-
 ρωντας ὁμῶς τὸ πάθημά του, εἶπε πει-
 σιωπηλός : « Ἐναρχίζωμε ! ἀκόμη ἕνα
 δρόμο, ἐμπρὸς ! » Καὶ τῶρα ἐστὰ πό-
 δια, φεύγωντας σάν τὸν ἀνεμοστρόβιλο.

Ἡ γυναῖκα τοῦ σκαντσοχοῖρου, ἐν-
 νοεῖται, δὲν ἐκίνηθη ἀπὸ τῆ θέσι τῆς.
 Καὶ ὅταν ὁ λαγός ἐφθάνει εἰς τὴν ἄλλη-
 λην τοῦ χωραφιοῦ, ὁ κυρ-σκαντσοχοῖρος
 τοῦ ἐφώνησε : « Νά με ! » Ὁ λαγός
 πάλι ἀφρισμένος ἀπὸ τὸ κακό του, ξε-
 φρενιασμένος, εἶπε :

- Ἄλλη μιὰ φορὰ ἀκόμη, ἐμπρὸς !
- Δὲν λέγω ὄχι, σύμφωνος ! ἀποκρί-
 θηκεν ὁ σκαντσοχοῖρος. Εἶμαι πρόθυμος
 νὰ ἐξακολουθήσω, ὅσον ἀγαπᾷς.

Ὁ λαγός ἐπῆγε κ' ἦλθε καὶ ἐγὼ δὲν
 γνῶρίζω πῶσε φορῆς, καὶ ὅλοένα τὴν
 ἐπάθαινε' ὁ σκαντσοχοῖρος πάντα προ-
 σπερνοῦσε, καὶ σὲ κάθε δρόμο πάντοτε
 ἄκουε πότε τὸν ἄνδρα, πότε τὴν γυναῖκα,
 νὰ του λέγουν : — «Νά με !»

Ἐπὶ τέλους ἀπόστασε καὶ ἔπεσε κατα-
 μεσῆς τοῦ σταδίου. Ὁ σκαντσοχοῖρος
 ἐκέρδισε τὸ στοίχημα, τὸ χρυσὸ εἰκοσό-
 φραγκο καὶ τὴν μποτίλλια μὲ τὸ κονιάκ'
 ἐπροσκάλεσε τὴν γυναῖκά του νὰ ἔγῃ
 ἀπὸ τὸ αὐλάκι, καὶ οἱ δύο των κατευχα-
 ριστήμενοι ἐγύρισαν 'στὸ σπίτι των, ὅ-
 που ἀκόμη ζοῦν, ζωὴ χαρισάμενη.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΡΟΣ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 228)

Τότε ὁ Γεράρδος ἀπήντησεν :
 — Εἰμπορεῖς νὰ γελάς ὅσον θέλεις !
 Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴ δουλειά μου.
 Ἐπειτα, ἀφοῦ περιπατοῦμεν, σημαίνει ὅτι
 προχωροῦμεν. Οἱ προσκυνηταὶ τῆς Μέ-
 κας φθάνουν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ Μαρόκου
 πεζοποροῦντες. Οἱ Γάλλοι σταυροφόροι
 μετέβαιναν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ μὲ τὸν
 ἴδιον τρόπον. Σεῦρεῖς ὅτι περιπατοῦμεν
 τώρα ἐβδομήκοντα πέντε ἡμέρας, χωρὶς
 νὰ ὑπολογίσωμεν τὸν τέσσαρας μῆνας
 ποῦ ἐξήσαμεν εἰς τὸ χωρὶ τῶν Σομαλῆ-
 δων; Βάλε πῶς ἐχάσαμεν ἐξήντα ἀπὸ ὅ-
 λας τὰς ἡμέρας αὐτάς, μὲ τοὺς διαφόρους
 σταθμούς μας. Μᾶς μένουσ ἀκόμη ἑκα-
 τὸν τριάντα πέντε. Ὑπόθεσε ὅτι «ἐκα-
 λύσαμεν» (ὅπως λέγουσ οἱ πεζοποροὶ)
 εἰς χιλιόμετρα τὴν ἡμέραν κατ' εὐθείαν
 πρὸς νότον χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τοὺς
 ἐλιγμούς. Ἐχομεν λοιπὸν ὀκτακόσια
 χιλιόμετρα, δηλαδὴ τὸ μεγαλύτερον μῆ-
 κος, εἰς τὸ ὅποιον εἰμποροῦμεν νάναβι-
 θάσωμεν τὸ μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου
 Γκαρδαρούι, — πρὸς βορρᾶν τῆς χώρας
 τῶν Σομαλῆδων, — καὶ τῆς Ζαμπέλης,
 διάστημα. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι οἱ δύο ὑ-
 πολογισμοὶ συμφωνοῦν, καὶ ὅτι πλησιάζο-
 μεν πρὸς τὴν δεκάτην τετάρτην μοί-
 ραν νοτίου πλατύου, ἂν ὄχι χαμηλότερα.

— Ὑποκλίνομαι εὐλαβῶς πρὸ τῆς
 Γεωγραφίας σου, εἶπε μὲ ἀγάπην ἡ Κο-
 ραλία, καὶ ἄλλο δὲν παρακαλῶ παρὰ νὰ
 μᾶς τα φέρῃ δεξιά.

— Ὑπομονή, ἀδελφοῦλα μου ! Ὁ-
 σον καταβαίνομεν πρὸς νότον, δλα πη-
 γαίνουσ λαμπρά. . .»

Ἐβάδιζον ταχύτατα πρὸς νότον. Ὁ
 Γολιάθ ἦτο ἀκούρατος πάντοτε, καὶ
 διήρχετο ἀπεράντα διαστήματα, χωρὶς
 νὰ δεῖξῃ τὴν παραμικρὰν κόπωσην ἢ
 δυσθυμίαν. Οἱ ταξιδιωταὶ εἶχαν ἐπίσης
 συνεθίσῃ, καὶ ἐπερνοῦσαν λαμπρὰ ἐπάνω
 εἰς τὴν εὐρύχωρον ράχιν του. Κατὰ τὸ
 σὺνθηες, ἐβάδιζαν τὸ ἑσπέρας, τὴν νύ-
 κτα καὶ κατὰ τὰς πρωϊνάς ὥρας. Εἰς
 ἕκαστον σταθμὸν ὁ Λεγκέν καὶ ὁ Γε-
 ράρδος συνηγωνίζοντο, ποῖος πρῶτος
 νὰ θωπεύσῃ τὸν Γολιάθ, νὰ τον ξυστρίσῃ,
 νὰ τον ξεσκονίσῃ μὲ διάφορα χόρτα. Ἡ
 Κοραλία εἶχε ἀναλάβῃ τὴν ἀποκλειστι-
 κὴν φροντίδα τῆς διατροφῆς, ἐπρόσεχε
 δὲ πάντοτε τὰ πέλματα τοῦ πολυτίμου
 ζώου, ἐξετάζουσα μὲ προσοχὴν μήπως
 εἶχεν ἐμπηχθῇ πάλιν εἰς τὸ δέρμα του
 κανὲν ἀγκάθι. Ὁ Γολιάθ ἐνεθυμεῖτο προ-
 φανῶς τὴν πρώτην ἀφορμὴν τῆς φιλίας
 των, καὶ περιφέρων τὴν προβοσκίδα ἐ-
 πάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς νεάνιδος,
 ἐφαίνετο ὡς νὰ τῆς ἔλεγε μὲ ἕνα τρυ-
 φερὸν μουρμούρισμα:

«Θυμᾶσαι ; Ἐγὼ δὲν το ἐξέχασα, οὔτε
 θά το ξεχάσω ποτέ !»

Οὐδὲν εὐγλωττώτερον καὶ συγκινητι-
 κώτερον τοῦ βλέμματος τοῦ παχυδέρ-
 μου, κατὰ τὰς στιγμὰς αὐτὰς τῆς δια-
 χύσεως. Πλήρης ἀγάπης πρὸς ὅλους
 τοὺς φυγάδας, ὁ ἐλέφας τοῖς ἔδιδε νὰ
 ἐνοήσουν ἐν τούτοις ὅτι ὡς ἀρχηγόν,
 ὡς ψυχὴν τῆς ομάδος, ἐθεώρει τὴν Κο-
 ραλίαν. Εἰς κάθε περίστασιν ἡ πρώτη
 θέσις ἀνήκεν εἰς τὴν Κοραλίαν. Καὶ ὁ
 λοι εἶμεναν εὐχαριστήμενοι.

Ὑπὸ τὰς παραδόξους ταύτας συνθή-
 κας, ἐξηκολούθει ἡ πορεία τῶν φίλων
 μας, μετ' ἀπροόπτων ἐπεισοδίων ἐκάστο-
 τε. Ἀπέφευγον συστηματικῶς πάντοτε
 τὰ κατωκνημένα μέρη. Συνέπιπτεν ὁμῶς
 πολλάκις νὰ συναντῶσιν ἐμπρὸς των
 ἀραιούς καὶ μεμονωμένους συνοικισμούς
 ἰθαγενῶν, ἢ ἐπίφοβα ζῶα. Εἰς τὰς περι-
 στάσεις αὐτάς ὁ Γολιάθ, χωρὶς νὰ τον
 παροτρύνῃ κανεὶς, ἐπετάχυνε τὸν
 βῆμά του, ὥστε καὶ ὁ καλλίτερος ἵππος
 ἵπποδρομίου δὲν θά ἠδύνατο νὰ τον
 φθάσῃ. Διέφευγε τοιοῦτοτρόπως ὡς ἀ-
 στραπὴ τὰς ὑπόπτους ἢ ἐπικινδύνους συν-
 αντήσεις, πρὶν ἀκόμη οἱ φίλοι μας ἀντι-
 ληφθοῦν καλὰ καλὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ἐνα βράδυ ἐν τούτοις, σύννεφον ἀπὸ
 βέλη, ριφθέντα ἀπὸ μίαν λόχημν, ἐντὸς
 τῆς ὁποίας ἐνήδρευον ἀόρατοι ἔχθροι,
 διήλθεν ἐνώπιον τῶν φυγάδων. Εὐτυ-
 χῶς ἡ λόχημν ἦτο μακρὰν καὶ ἐν μόνον
 βέλος ἐξυσεν ἐλαφρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ
 παχυδέρου. Ἀλλὰ καὶ τὸ περιστατικὸν
 αὐτὸ ἐμαρτύρει μεταξὺ πόσων κινδύνων
 ἐβάδιζον οἱ ἀτυχεῖς ταξιδιωταί.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπίθεσιν, ἐ-
 στάθμευσαν εἰς τὰς ὄχθας γραφικοῦ τίνος
 ποταμοῦ. Ὁ Γεράρδος ἐπωφελήθη τῆς
 εὐκαιρίας νὰ κάμῃ τὸ λουτρόν του, κατὰ
 τὸ σὺνθηες. Ἐνῶ ἐπροχώρει πρὸς τὴν
 ὄχθην, παρετήρησεν ἐπὶ τῆς ἄμμου, με-
 ταξὺ τῶν χαλικίων, μικρὰ τινὰ ἀντικεί-
 μενα, ἀναδίδοντα λάμψην μεταλλικὴν,
 καὶ συνέλεξε ὀλίγα διὰ νὰ τα ἐξετάσῃ.

Ἦσαν ἀναμφιβόλως ψήγματα χρυσοῦ.
 Πολλάκις εἶχεν ἰδῆ παρόμοια εἰς
 Παρισίους, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρός
 του καὶ εἰς τὰ Φυσιολογικὰ Μουσεία.
 Ὁ Γεράρδος ἐγνώριζεν, ὅτι μόνον τὸ
 πολῦτιμον τοῦτο μέταλλον κατακαθίζει
 τοιοῦτοτρόπως εἰς τὰς ὄχθας τῶν δια-
 φόρων ρευμάτων, εἰς μικρὰ κοκκία,
 στογγυλά καὶ στιλπνά. Κανὲν ἄλλο
 μέταλλον δὲν παρουσιάζεται ὑπὸ ὁμοίαν
 μορφήν.

Τὸ εὑρημα, χωρὶς νὰ τον ἐκπλήξῃ,
 τὸν διεσεκάδασεν. Ὁ χρυσός, ὑπὸ τὰς
 συνθήκας ὅψ' ἄς ἔζων, τῷ ἦτο ἐντελῶς
 ἀχρηστος. Συνέλεξε μίαν δωδεκάδα ἀπὸ
 τὰ ὠραιότερα ψήγματα, ἐκ τῶν ὁποίων
 δύο εἶχον μέγεθος λεπτοκαρυῶν, καὶ τα
 ἔφερε νὰ τα δεῖξῃ εἰς τοὺς φίλους του.
 Ἡ Κοραλία δὲν ἠμποροῦσε νὰ πι-

στεύσῃ, ὅτι τὰ μικρὰ αὐτὰ καὶ στιλπνὰ
 χαλκικαῖα ἦσαν χρυσοί. Ὁ Γεράρδος
 τῇ ἐξήγησεν ὅτι ἐγνώριζεν ἐκ τῆς ὀ-
 ρυκτολογίας περὶ τοῦ ζητήματος τού-
 του, ἀναπτύξας εἰς αὐτὴν πῶς τὰ ψήγ-
 ματα αὐτὰ ἀποσπῶνται ἀπὸ τοὺς χρυσο-
 φόρους βράχους, καὶ παρασυρόμενα, λει-
 αινόμενα καὶ στογγυλούμενα ὑπὸ τῶν
 ὑδάτων, ἀποτίθενται ἐπὶ τῆς ἄμμου.

«Τότε, εἶπεν ἐκείνη, ἄψ' οὐ ὑπάρ-
 χουν τόσοσ πολλὰ ἐδῶ, σημαίνει ὅτι προ-
 ἔρχονται ἀπὸ κάποιον γειτονικὸν χρυσο-
 φόρον βράχον.

— Ὁ χρυσοφόρος βράχος εἰμπορεῖ
 νὰ εἶνε καὶ μακρὰ, τὸ βέβαιον ὁμῶς

εἶνε, ὅτι κάπου ἐδῶ ὑπάρχει, καὶ ἂν τον
 ἀναζητήσῃ κανεὶς, εἰμπορεῖ νὰ τον εὑρῃ.
 — Μοῦ φαίνεται πῶς ἀζίζει τὸν κό-
 πον, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Μασσαί.

— Κ' ἐγὼ ἔτσι νομίζω. Ἀψ' οὐ μά-
 λιστα τίποτε δὲν μας βιάζῃ, πρὶν νὰ
 κάμω τὸ λουτρό μου, θά ὑπάγω νὰ ἐ-
 ρευνήσω. Θάκολουθήσω τὴν διεύθυνσιν
 τοῦ ρεύματος.

Ὁ Γεράρδος μόλις εἶχε κάμῃ πεν-
 τακόσια βήματα, ὅτε εὐρέθη ἐνώπιον
 χειμάρρου, περικυκλωμένου ἀπὸ ὑψηλοῦς
 βράχους. Ἐπᾶνω εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς βρά-
 χους αὐτούς, παρετήρησε μίαν λευκὴν
 γαλακτώδη γραμμὴν, λάμπουσαν ὑπὸ τὰς

ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, ἐπὶ τῆς ὁποίας διε-
 κρῖνοντο ἐν εἰδαὶ διακλαδῶσεων φλέβες
 χρυσοῦ. Οὐδεμίαν ἀμφιβολία, ὅτι τὰ
 ψήγματα, τὰ ὁποία εἶχεν εὑρῆ εἰς τὴν
 ἀμμουδιάν, προήρχοντο ἀπὸ τὸν ὑπερύ-
 ψηλον αὐτὸν χρυσοφόρον βράχον ὁ ὁποῖος
 τοῦ ἔφραττε τὸν ὄριζοντα.

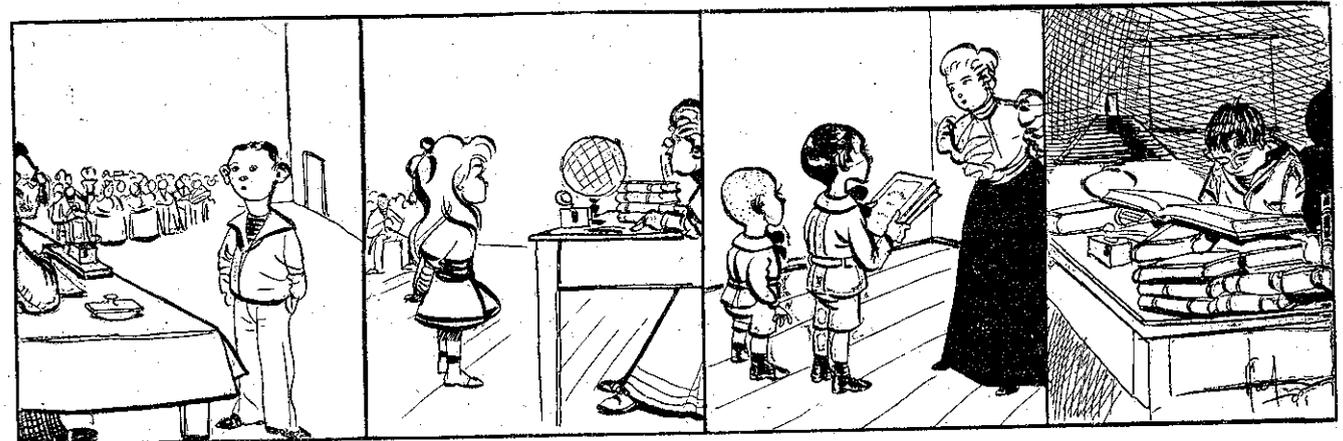
Ὁ Γεράρδος ἐπῆρε μίαν σκληρὰν
 πέτραν, καὶ μεταχειριζόμενος αὐτὴν ἀντὶ
 σφυρίου, κατώρθωσε μὲ πολλὸν κόπον νὰ
 θραύσῃ ἐν μικρὸν τεμάχιον, τὸ ὁποῖον
 ἐκρυψεν εἰς τὸ θυλάκιόν του.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ — ὑπὸ Δ. Ε. ΓΑΛΑΝΗ

ΕΠΙΦΥΛΛΕΙΣ

— Καὶ ποία εἶνε ἡ πρωτεύουσα
 τῆς Βοιωτίας ;
 — Δὲν εἰμπορῶ νὰ σας εἰπῶ,
 πρὶν ψηφίσῃ καὶ εἰς γ' ἀνάγνωσιν
 τὸ Νομοσχέδιον περὶ Διοικητικῆς
 Διαρρέσεως. . .

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΙΑΣ ΛΙΜΝΗΣ

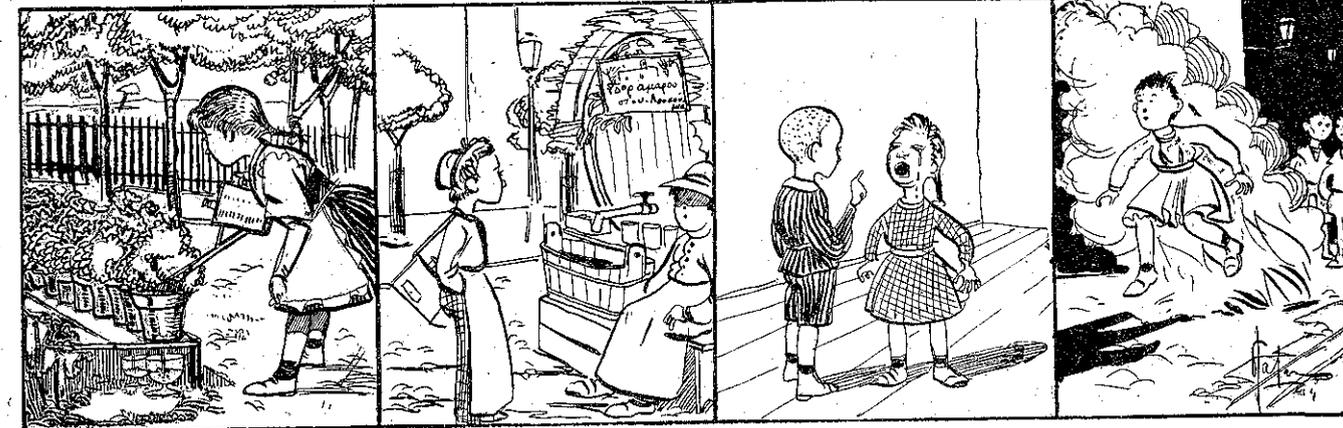
— Σεῦρεῖς ἐσὺ ποῦ κεῖται ἡ
 Στυμφαλία ;
 — Ἄκουσα, ὅτι τώρα εἶνε κοντὰ
 'στὴν Κόρινθο' μὰ ὕστερ' ἀπὸ πέντε
 χρόνια λέγουσ πῶς θά την ἔχομε
 'στὰς Ἀθήνας.

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

— Ἄμὲ τὸ δικὸ σου βραβεῖο ;
 — Δὲν μου ἔδωσαν ἐμένα, μαμ-
 μᾶ... Ὁ Τάκης ὁμῶς ἐφρόντισε νὰ
 πάρῃ δύο βραβεῖα, καὶ σάν καλὸς
 ἀδελφός ποῦ εἶνε, θά μου δώσῃ βέ-
 βαια τὸ ἕνα. . .

ΒΑΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗ

— Ὁ μπαμπᾶς ἔλεγε, ὅτι
 χρειάζεται μεγάλη καὶ σπουδαία
 μελέτη γιὰ νάβουν τὰ νερά.
 Ὅα μελετῶ λοιπὸν κ' ἐγὼ νύκτα
 μέρα, γιὰ νὰ μὴ σκάσωμε ἀπὸ
 τὴ δίψα.

ΛΕΙΨΥΔΡΙΑ

Ἡ μικρὰ Φώφη μαζεύει εἰς τὸ
 ποτῆρι τὸ νερὸ ποὺ χύνεται ἀπὸ τὴν
 γάστραν. Καὶ μὲ τὸ εὐφρενὸ αὐτὸ
 μέσον κατορθώνει, μόνον μὲ ἕνα τε-
 νεκὲ νερὸ, νὰ ποτίσῃ διὰ τῆς τὰ
 ἄνθη, τώρα ποῦ εἶνε λειψυδρία.

ΓΝΩΜΗ ΕΙΔΙΚΟΥ

— Τί λὲς κ' ἐσὺ, γι' αὐτοὺς
 ποὺ θά κουβαλήσουν τὰ νερά 'στὴν
 Ἀθήνα ;
 — Λέγω, πῶς ἂν δὲν φροντί-
 σουν νὰ φέρουν μαζί καὶ λουκούμα,
 δὲν θά κάμουν σπουδαία δουλειά.

ΑΙ ΕΚΡΟΑΙ

— Ἄ, γιὰ νὰ σε πῶ, Ματού-
 λα ! Ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρὸς, δὲν πρέ-
 πει νὰ εἶσαι κλαψιφάρα. . .
 — Χῆ, χῆ, χῆ... γιατί ;
 — Γιατί ὁ μπαμπᾶς θά πληρώνῃ
 χωριστὰ γιὰ κάθε ἐκροή τοῦ σπιτιοῦ!

ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΠΥΡΟΣ

Ὁ Γιάννης, τὴν παραμονὴν
 τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, κατώρ-
 θωσε νὰ πηδήσῃ τὴν φωτιάν ποὺ
 ἀναφαν' 'στὴν γειτονιά του, καὶ
 ἔλαβεν οὕτω τὸ λεγόμενον βᾶ-
 πτισμα τοῦ πυρός.

